

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟ ΘΗΡΙΟ

*Agatha
Christie*

ως

MARY WESTMACOTT

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πεινασμένο θηρίο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Giant's Bread**

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie υπογράφοντας ως Mary Westmacott

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Οικονομίδου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αγγελική Μόσχοι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Andrew Davidson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© The Rosalind Hicks Charitable Trust, 1930. All rights reserved.

© Agatha Christie Limited, 1930. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Διόπτρα, 2018, με τον τίτλο «Το θηρίο στο πιάνο»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-6577-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© The Rosalind Hicks Charitable Trust, 1930. All rights reserved.

© Agatha Christie Limited, 1930. All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Agatha
Christie

ως

MARY WESTMACOTT

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟ ΘΗΡΙΟ

Μετάφραση: Αργυρώ Μαντόγλου

© The Rosalind Hicks Charitable Trust, 1930. All rights reserved.

© Agatha Christie Limited, 1930. All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Αβαείο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Υπήρχαν μόνο τρεις αληθινά σημαντικοί άνθρωποι στη ζωή του Βέρνον: η Νταντά, ο Θεός κι ο κύριος Γκριν.

Υπήρχαν, βεβαίως, και οι τροφοί. Η Γουίνι, η τωρινή, και πριν απ' αυτή η Τζέιν κι η Άννι κι η Σάρα κι η Γκλάντις. Αυτές ήταν που θυμόταν ο Βέρνον, αλλά είχαν υπάρξει κι άλλες πολλές. Οι τροφοί ποτέ δεν έμεναν πολύ, διότι αδυνατούσαν να τα πάνε καλά με την Νταντά. Δεν είχαν σχεδόν καμιά σημασία, κανένα ειδικό βάρος, στον κόσμο του Βέρνον.

Υπήρχε επιπλέον κι ένα είδος διττής θεότητας ονόματι ΜαμάΜπαμπάς που ο Βέρνον μνημόνευε στις προσευχές του και τους οποίους συνέδεε με το να κατεβαίνει στο ισόγειο για το επιδόρπιο. Ήταν σκιώδεις μορφές, πανέμορφες κι υπέροχες—ιδίως η Μαμά—, όμως και πάλι δεν ανήκαν στον πραγματικό κόσμο—στον κόσμο του Βέρνον.

Τα πράγματα στον κόσμο του Βέρνον ήταν καθ' όλα υπαρκτά. Όπως το χαλάκι στο πάτωμα του παιδικού δωματίου, λόγου χάρη. Είχε πράσινες και λευκές ρίγες κι ήταν τραχύ στα γυμνά γόνατα, ενώ σε μια του γωνία είχε μια τρύπα που ο Βέρνον παλιά τη μεγάλωνε ύπουλα, χώνοντας μέσα τα δάχτυλα και τραβώντας την. Όπως οι τοίχοι του παιδικού δωματίου, όπου μενεξεδιές ίριδες πλέκονταν ατέλειωτα προς τα πάνω

γύρω από ένα μοτίβο που άλλοτε έμοιαζε με διαμάντια κι άλλοτε πάλι, αν το παρατηρούσες επί ώρα, με σταυρούς. Αυτό φάνταζε εξόχως ενδιαφέρον στον Βέρνον, καθώς και λίγο μαγικό.

Είχε κι ένα κουνιστό αλογάκι ακουμπισμένο στον έναν τοίχο, αλλά ο Βέρνον σπανίως το καβαλούσε. Είχε μια κουρευτική μηχανή του γκαζόν και μερικά φορτηγάκια με τα οποία έπαιζε κάμποσο. Είχε μια χαμηλή ντουλάπα γεμάτη με λίγο ως πολύ διαλυμένα παιχνίδια. Στο πιο ψηλό ράφι είχε τα πιο λαχταριστά της περιεχόμενα, με τα οποία έπαιζες όταν έβρεχε ή όταν η Νταντά ήταν σε ασυνήθιστα κέφια. Το Κουτί με τις Μπογιές βρισκόταν εκεί, και τα Πινέλα με Αληθινές Τρίχες Καμήλας, κι ένας σωρός ιλουστρασιόν χαρτόνια για Χαρτοκοπτική. Στην πραγματικότητα, όλα αυτά που η Νταντά χαρακτήριζε «τσαπατσούλικα, που λερώνουν, που δεν αντέχω να τα έχω μες στη μέση». Με άλλα λόγια, τα κορυφαία του αποκτήματα.

Και στο κέντρο αυτού του ρεαλιστικού σύμπαντος παιδικού δωματίου, δεσπόζοντας πάνω απ' όλα, η ίδια η Νταντά. Ο υπ' αριθμόν 1 άνθρωπος στην Τριάδα του Βέρνον. Ιδιαίτερως μεγαλόσωμη και γεροδεμένη, καλοσιδερωμένη και γεμάτη σφρίγος. Παντογνώστρια και παντοδύναμη. Δεν μπορούσες να την ξεγελάσεις την Νταντά. Ήταν πιο ξύπνια απ' τα αγοράκια. Κάτι που κι η ίδια έλεγε συχνά. Είχε περάσει όλη της τη ζωή φροντίζοντας αγοράκια (και περιστασιακά και κοριτσάκια, αν και αυτά δεν ενδιέφεραν τον Βέρνον), κι όλα τους είχαν μεγαλώσει κατά τρόπο που αποτελούσε Φόρο Τιμής στη δουλειά της. Έτσι έλεγε η ίδια, κι ο Βέρνον την πίστευε. Δεν αμφέβαλλε ότι κι ο ίδιος όταν μεγάλωνε θα αποτελούσε Φόρο Τιμής για κείνη, αν και καμιά φορά δεν του φαινόταν και πολύ πιθανό. Είχε κάτι που ενέπνεε δέος η Νταντά, μα και συγχρόνως κάτι το απείρως φιλόξενο. Ήξερε τη σωστή απάντηση στο καθετί. Για παράδειγμα, ο

Βέρνον τής έθεσε επί τάπητος το αίνιγμα των διαμαντιών και των σταυρών στην ταπετσαρία.

«Ε, λοιπόν», είπε η Νταντά, «υπάρχουν δύο όψεις σε κάθε πράγμα. Σίγουρα θα το 'χεις ξανακούσει αυτό».

Και καθώς ο Βέρνον την είχε ακούσει να λέει ακριβώς το ίδιο πράγμα στη Γουίνι μια μέρα, κατευνάστηκε κι ικανοποιήθηκε. Στην εν λόγω περίπτωση, η Νταντά είχε εξακολουθήσει λέγοντας ότι υπήρχαν πάντα δύο όψεις και σε κάθε ερώτηση, και στο μέλλον ο Βέρνον πάντοτε οπτικοποιούσε μια ερώτηση σαν ένα κεφαλαίο Α με σταυρούς να αναρριχώνται στη μια πλευρά της και διαμάντια στην άλλη.

Μετά την Νταντά ακολουθούσε ο Θεός. Ο Θεός ήταν επίσης καθ' όλα υπαρκτός για τον Βέρνον, κατά κύριο λόγο επειδή καταλάμβανε πολύ χώρο σ' αυτά που έλεγε η Νταντά. Η Νταντά ήξερε τα περισσότερα απ' όσα έκανες, αλλά ο Θεός ήξερε *τα πάντα*, κι ο Θεός ήταν, αν μη τι άλλο, ακόμα πιο ιδιότροπος απ' την Νταντά. Δεν μπορούσες να τον δεις τον Θεό, κάτι το οποίο, κατά τη γνώμη που είχε ο Βέρνον από παιδί, του έδινε ένα λίγο άδικο πλεονέκτημα, καθώς εκείνος μπορούσε να σε βλέπει. Ακόμα και στο σκοτάδι, σ' έβλεπε. Καμιά φορά, όταν ο Βέρνον πλάγιαζε στο κρεβάτι του το βράδυ, η σκέψη του Θεού να τον κοιτάζει μέσα απ' το σκοτάδι έκανε τη ραχοκοκαλιά του να ανατριχιάζει.

Αλλά, σε γενικές γραμμές, ο Θεός ήταν ένα άπιαστο, μη από πλάσμα σε σύγκριση με την Νταντά. Μπορούσες, τον περισσότερο καιρό, να τον ξεχνάς εσκεμμένα. Τουλάχιστον μέχρι η Νταντά να τον ξαναφέρει, βαρύ κι ασήκωτο, επιτούτου στην κουβέντα.

Μια φορά ο Βέρνον δοκίμασε να εξεγερθεί.

«Νταντά, ξέρετε τι θα κάνω όταν πεθάνω;»

Η Νταντά, που έπλεκε κάλτσες, είπε: «Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, ορίστε, τώρα μου 'φυγε μια θηλιά. Όχι, κύριε Βέρνον, δεν είμαι βέβαιη ότι ξέρω».

«Θα πάω στον Παράδεισο. Θα πάω στον Παράδεισο και θα πάω μπροστά στον Θεό, θα πάω και θα σταθώ μπροστά του και θα πω: “Είσαι ένας απαίσιος τύπος και σε μισώ!”».

Σιωπή. Το 'χε κάνει. Το 'χε ξεστομίσει. Απίστευτο, απaráμιλλο θράσος. Τι θα συνέβαινε; Τι φριχτή τιμωρία, γήινη ή ουράνια, θα τον έβρισκε; Περίμενε με κομμένη την ανάσα.

Η Νταντά είχε ξαναβρεί το μέτρημα. Κοίταξε τον Βέρνον πάνω απ' τα γυαλιά της. Ήταν ήρεμη, ατάραχη.

«Το θεωρώ απίθανο», σχολίασε, «ο Παντοδύναμος να δώσει σημασία στα λεγόμενα ενός άτακτου αγοριού. Γουίνι, πιάσε μου το ψαλίδι αν έχεις την καλοσύνη».

Ο Βέρνον μαζεύτηκε, συντετριμμένος. Δεν είχε νόημα. Δεν μπορούσες να βάλεις κάτω την Νταντά. Θα 'πρεπε να το είχε καταλάβει μέχρι τώρα.

Κι έπειτα ήταν κι ο κύριος Γκριν. Ο κύριος Γκριν έμοιαζε με τον Θεό απ' την άποψη ότι δεν τον έβλεπες, αλλά για τον Βέρνον ήταν καθ' όλα υπαρκτός. Ήξερε, για παράδειγμα, ακριβώς ποια ήταν η εμφάνιση του κυρίου Γκριν – μεσαίου αναστήματος, εύσωμος, με μια αμυδρή ομοιότητα με τον μανάβη του χωριού που τραγουδούσε με τρεμουλιαστή φωνή βαρύτονου στη χορωδία του χωριού, με κατακόκκινα μάγουλα και πελώρια μουστάκια-φαβορίτες. Τα μάτια του ήταν γαλάζια, καταγάλανα και λαμπερά. Το σπουδαίο με τον κύριο Γκριν ήταν ότι έπαιζε – λάτρευε το παιχνίδι. Ότι παιχνίδι κι αν σκαρφιζόταν ο Βέρνον, αυτό ακριβώς ήταν το παιχνίδι που λάτρευε να παίζει ο κύριος Γκριν. Κι είχε κι άλλα χαρακτηριστικά. Είχε, για παράδειγμα, εκατό παιδιά. Και άλλα τρία, ξέχωρα. Τα εκατό, στο μυαλό του Βέρνον, ήταν μαζεμένα, ένας χαρωπός όχλος που έτρεχε πάνω κάτω στα σοκάκια με τις οξιές στο κατόπι του Βέρνον και του κυρίου Γκριν. Αλλά

τα τρία ξέχωρα ήταν αλλιώςτικα. Είχαν τα τρία πιο υπέροχα ονόματα που ο Βέρνον είχε ακούσει ποτέ: Πουντλ, Σκουίρελ και Τρι.

Ο Βέρνον ήταν, ενδεχομένως, ένα μοναχικό αγοράκι, αλλά ποτέ δεν το έμαθε. Διότι, βλέπετε, είχε τον κύριο Γκριν και τον Πουντλ, τον Σκουίρελ και τον Τρι να παίζουν μαζί του.

Για πολύ καιρό ο Βέρνον δεν μπορούσε να καταλήξει ως προς το πού βρισκόταν το σπίτι του κυρίου Γκριν. Του 'ρθε ξαφνικά ότι ο κύριος Γκριν, ασφαλώς, ζούσε στο Δάσος. Το Δάσος ανέκαθεν συνάρπαζε τον Βέρνον. Η μια πλευρά του Πάρκου συνόρευε με το Δάσος. Είχε έναν ψηλό, ανοιχτό πράσινο ξύλινο φράχτη, που ο Βέρνον περιέτρεχε κυριολεκτικά κολλημένος επάνω του, ευελπιστώντας για κάποια χαραμάδα που θα τον άφηνε να δει την άλλη πλευρά. Διάφοροι ψίθυροι και στεναγμοί και θροϊσμάτα τον ακολουθούσαν, λες και τα δέντρα μιλούσαν αναμεταξύ τους. Στα μισά του φράχτη είχε μια πόρτα, αλλά, φευ, ήταν πάντα κλειδωμένη, κι έτσι ο Βέρνον ποτέ δεν μπορούσε στ' αλήθεια να δει πώς ήταν από μέσα το Δάσος.

Η Νταντά, εννοείται, ποτέ δε θα τον πήγαινε εκεί. Όπως όλες οι νταντάδες, προτιμούσε έναν ωραίο περίπατο με σταθερό βηματισμό στον κεντρικό δρόμο και «να μην κάνεις τα πόδια σου χάλια μ' αυτά τα σιχαμένα βρεγμένα φύλλα». Οπότε το Δάσος ήταν απαγορευμένο για τον Βέρνον. Κι αυτό τον έκανε να το σκέφτεται όλο και περισσότερο. Μια μέρα θα έτρωγε το απογευματινό του εκεί με τον κύριο Γκριν. Ο Πουντλ κι ο Σκουίρελ κι ο Τρι θα αγόραζαν καινούργια κοστούμια ειδικά για την περίπτωση.

Το παιδικό δωμάτιο ξεθώριασε στα μάτια του Βέρνον. Ήταν υπερβολικά μικρό. Ήξερε τα πάντα για δαύτο. Ο κήπος ήταν άλ-

λο πράγμα. Ήταν στ' αλήθεια ένας τρομερά συναρπαστικός κήπος. Είχε τόσο πολλά κι αλλιώτικα κομμάτια. Τα μεγάλα μονοπάτια παράλληλα με τους καλοκουρεμένους θάμνους με τα διακοσμητικά πουλάκια, ο νερόκηπος με τα χοντρά του χρυσόψαρα, ο περιτοιχισμένος οπωρώνας, ο άγριος κήπος με τις αμυγδαλιές του την άνοιξη και το αλσύλλιο με τις ασημιές λεύκες και τις καμπανούλες που φύτρωναν στα ριζά τους και, το κορυφαίο όλων, το καγκελόφρακτο κομμάτι όπου βρίσκονταν τα ερείπια του παλιού Αβαείου. Εκεί ο Βέρνον θα ήθελε να μείνει μόνος του – για να σκαρφαλώσει και να εξερευνήσει. Αλλά ποτέ δεν τον άφηναν. Στον υπόλοιπο κήπο μπορούσε να κάνει λίγο πολύ ό,τι ήθελε. Η Γουίνι πάντα τον συνόδευε, αλλά καθώς από μια αξιοσημείωτη σύμπτωση τύχαινε πάντα να τρακάρει τον βοηθό του κηπουρού, μπορούσε να παίζει τα παιχνίδια του απρόσκοπτα, χωρίς να τραβά ιδιαίτερα την προσοχή της.

Σιγά σιγά ο κόσμος του Βέρνον διευρύνθηκε. Ο δίδυμος αστερισμός Μαμά-Μπαμπάς χωρίστηκε στα δύο, έγιναν δύο διακριτοί άνθρωποι. Ο Μπαμπάς παρέμεινε νεφελώδης, αλλά η Μαμά έγινε ένα καθ' όλα από άτομο. Ερχόταν συχνά στο παιδικό δωμάτιο για να παίξει με το «πολυαγαπημένο μου αγοράκι». Ο Βέρνον ανεχόταν τις επισκέψεις της με σοβαρότητα κι ευγένεια, αν και αυτό συνήθως σήμαινε ότι έπρεπε να εγκαταλείψει το παιχνίδι που έπαιζε εκείνη την ώρα και να δεχτεί ένα άλλο το οποίο, κατά τη γνώμη του, δεν το πλησίαζε ούτε κατά διάνοια. Καμιά φορά τη συνόδευαν κι επισκέπτριες, οπότε έσφιγγε τον Βέρνον στην αγκαλιά της (κάτι που ο Βέρνον σιχαινόταν) και φώναζε:

«Είναι τόσο υπέροχο να είσαι μητέρα! Δε θα το χορτάσω ποτέ! Να έχεις ένα αξιαγάπητο μωράκι ολόδικό σου».

Κατακόκκινος, ο Βέρνον ελευθερωνόταν απ' την αγκαλιά της. Διότι δεν ήταν καθόλου μωράκι. Ήταν τριών ετών.

Κοιτάζοντας απ' την άλλη άκρη του δωματίου μια μέρα, έπειτα από μια τέτοια σκηνή, είδε τον πατέρα του να στέκει στο άνοιγμα της πόρτας και να τον παρατηρεί με σαρδόνιο ύφος. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Κάτι σαν μήνυμα μεταδόθηκε, κάτι που κατάλαβαν κι οι δύο – ένα αίσθημα συγγένειας, εγγύτητας.

Οι φίλες της μητέρας του μιλούσαν.

«Τι κρίμα, Μάιρα, που δε σου μοιάζει. Θα ήταν υπέροχα τα μαλλιά σου σ' ένα παιδάκι».

Αλλά ο Βέρνον είχε νιώσει μια αιφνίδια υπερηφάνεια.

Έμοιαζε στον πατέρα του.

Ο Βέρνον πάντα θυμόταν τη μέρα που η Αμερικανίδα κυρία ήρθε στο σπίτι τους για μεσημεριανό. Κατ' αρχάς, λόγω των εξηγήσεων της Νταντάς περί Αμερικής, την οποία, όπως συνειδητοποίησε κατόπιν, συνέχεε με την Αυστραλία.

Κατέβηκε για το επιδόρπιο εμβρόντητος. Όταν η κυρία αυτή βρισκόταν στην πατρίδα της, θα περπατούσε ανάποδα, με το κεφάλι να κρέμεται προς τα κάτω. Πράγμα που ήταν αρκετό για να τον κάνει να την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Κι επιπλέον, η κυρία χρησιμοποιούσε αλλόκοτες λέξεις για τα απλούστερα πράγματα.

«Μα δεν είναι αξιολάτρευτος; Δες εδώ, καρδούλα μου, σου 'χω φέρει ένα κουτί καραμέλες. Δε θες να 'ρθεις να τις πάρεις;»

Ο Βέρνον πλησίασε διστακτικά· δέχτηκε το δώρο. Η κυρία προφανώς δεν ήξερε τι της γίνεται. Δεν ήταν απλές καραμέλες, αλλά αυτές οι σκληρές οι ωραίες που είχαν στο Εδιμβούργο, που ήθελαν πολύ μάσημα.

Ήταν και δύο κύριοι εκεί, ο ένας τους ο σύζυγος της Αμερικανίδας κυρίας. Αυτός είπε:

«Ξέρεις να αναγνωρίζεις το μισόλιρο, αγόρι μου;»

Κι αμέσως μετά αποδείχτηκε ότι το μισόλιρο ήταν δικό του, ο Βέρνον μπορούσε να το κρατήσει. Συνολικά, ήταν μια υπέροχη μέρα.

Ο Βέρνον ποτέ δε συλλογιζόταν ιδιαίτερα το σπίτι του. Ήξερε ότι ήταν μεγαλύτερο απ' το σπίτι του εφημέριου, όπου καμιά φορά πήγαινε επίσκεψη για τσάι, αλλά σπανίως έπαιζε με άλλα παιδιά ή πήγαινε στα σπίτια τους. Οπότε εκείνη η μέρα τον γέμισε θαυμασμό κι απορία. Οι επισκέπτες ξεναγήθηκαν σ' ολόκληρο το σπίτι, κι η φωνή της Αμερικανίδας κυρίας υψωνόταν ανέμελα.

«Μα τι υπέροχο έπιπλο. Έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα; Πεντακοσίων ετών, είπατε; Φρανκ, άκου να δεις. Της εποχής του Ερρίκου του Η' – είναι σαν να ακούς μάθημα αγγλικής ιστορίας. Και το Αβαείο είναι ακόμα παλιότερο, είπατε;»

Πήγαν παντού, βαδίζοντας μέσα απ' τον μακρόστενο διάδρομο όπου πρόσωπα που έμοιαζαν αλλόκοτα με αυτό του Βέρνον, με σκούρα μάτια κοντά το ένα στο άλλο και στενά κεφάλια, κοίταζαν απ' τους ζωγραφισμένους καμβάδες τους αλαζονικά ή με παγερή ανοχή. Είχε πίνακες με πράες γυναίκες με φραμπαλάδες ή με μαργαριτάρια πλεγμένα στα μαλλιά τους – οι γυναίκες των Ντέρ ήταν καλό να είναι πράες, παντρεμένες καθώς ήταν με αγροίκους ευγενείς που δεν ήξεραν μήτε τι θα πει φόβος μήτε τι θα πει οίκτος–, οι οποίες κοίταζαν με επιδοκιμασία τη Μάιρα Ντέρ, την τελευταία της γενιάς τους, καθώς βάδιζε από κάτω τους. Απ' τον διάδρομο με τους πίνακες βγήκαν στο τετράγωνο χολ, κι από κει στο δωμάτιο του ιερέα.

Η Νταντά είχε απομακρύνει τον Βέρνον προ πολλού. Τον αντάμωσαν πάλι στον κήπο, να ταΐζει τα χρυσόψαρα. Ο πατέρας του Βέρνον είχε πάει στο σπίτι για να φέρει το κλειδί για την αυλόπορτα που οδηγούσε στα ερείπια του Αβαείου. Οι επισκέπτες είχαν μείνει μόνοι τους.

«Ποπό, Φρανκ», είπε η Αμερικανίδα κυρία. «Δεν είναι απλά υπέροχο; Τόση ιστορία. Που πέρασε από πατέρα σε γιο. Ρομαντικό, έτσι θα το χαρακτήριζα, αβάσταχτα ρομαντικό. Τόση ιστορία. Για φαντάσου! Πώς τα καταφέρνουν;»

Τότε ήταν που μίλησε ο άλλος κύριος. Δεν ήταν ιδιαίτερα ομιλητικός, οπότε ο Βέρνον δεν τον είχε ακούσει να μιλάει καθόλου. Όμως τώρα άνοιξε τα χείλη του και ξεστόμισε μια λέξη – μια λέξη τόσο μαγευτική, τόσο μυστηριώδη, τόσο εξάισια, που ο Βέρνον δεν τη λησμόνησε ποτέ.

«Κραυγαλέο», είπε ο άλλος κύριος.

Και προτού ο Βέρνον προλάβει να τον ρωτήσει (όπως σκόπευε) τι σήμαινε η θαυμάσια αυτή λέξη, προέκυψε ένας ακόμα περισπασμός.

Η μητέρα του βγήκε απ' το σπίτι. Πίσω της ο ήλιος έδυε – ένα ηλιοβασίλεμα κατάλληλο για πίνακα, από έντονο χρυσαφένιο και κόκκινο. Στο φόντο αυτό, ο Βέρνον είδε τη μητέρα του, την είδε για πρώτη φορά – μια θαυμάσια γυναίκα με λευκό δέρμα και πυρρόξανθα μαλλιά, ένα πλάσμα σαν τις ζωγραφιές στο βιβλίο του με τις νεράιδες–, την είδε άξαφνα σαν κάτι το υπέροχο, το πανέμορφο.

Δεν έμελλε να ξεχάσει ποτέ εκείνη την παράξενη στιγμή. Ήταν η μητέρα του, κι ήταν πανέμορφη, και τη λάτρευε. Κάτι μέσα του πονούσε, σαν σουβλιά – μόνο που δεν ήταν πόνος. Κι ένας αλλόκοτος βόμβος ήχησε μες στο κεφάλι του – ένας βροντερός θόρυβος που κατέληξε ψιλός και γλυκός σαν το κελάδισμα ενός πουλιού. Στο σύνολό της, μια εξάισια στιγμή.

Κι ανάκατη μαζί της, η μαγική εκείνη λέξη – *κραυγαλέο*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Γουίνι η τροφός έφευγε. Όλα συνέβησαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Οι υπόλοιποι υπηρέτες ψιθύριζαν αναμεταξύ τους. Η Γουίνι έκλαιγε. Έκλαιγε απαρνηγόρτα. Η Νταντά τής έριξε «έναν εξάψαλμο», όπως το χαρακτήριζε, κι έπειτα η Γουίνι έκλαιγε ακόμα πιο σπαραχτικά. Είχε κάτι το φοβερό στην όψη η Νταντά, έμοιαζε πιο μεγαλόσωμη απ' ό,τι συνήθως, κι έκανε περισσότερο θόρυβο όταν κινούνταν. Η Γουίνι, όπως ήξερε ο Βέρνον, έφευγε εξαιτίας του πατέρα. Δέχτηκε το γεγονός αυτό χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον ή περιέργεια. Οι τροφοί έφευγαν όντως καμιά φορά εξαιτίας του πατέρα.

Η μητέρα του είχε κλειστεί στην κάμαρά της. Έκλαιγε κι εκείνη. Ο Βέρνον την άκουγε μέσα απ' την κλειστή πόρτα. Δεν έστειλε κάποια υπηρέτρια να τον καλέσει, κι ούτε κι εκείνου του πέρασε απ' το μυαλό να πάει να τη βρει. Στην πραγματικότητα, ένιωθε μια αμυδρή ανακούφιση. Σιχαινόταν τον ήχο των αναφιλητών, τους λυγμούς που έμοιαζαν με βίαιη κατάποση, τα παρατεταμένα ρουθουνίσματα, άσε που πάντα τα κλάματα ξεσπούσαν μες στ' αφτιά σου. Αυτοί που έκλαιγαν πάντα σε αγκάλιαζαν. Ο Βέρνον σιχαινόταν αυτού του είδους τους ήχους τόσο κοντά στ' αφτιά του. Δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο που να σιχαίνεται περισσότερο απ' τον λάθος ήχο. Σ' έκανε να αισθάνεσαι

ζαρωμένος σαν ξερό φύλλο. Αυτό ήταν το ωραίο χαρακτηριστικό του κυρίου Γκριν. Ποτέ δεν έβγαζε το λάθος είδος ήχου.

Η Γουίνι ετοιμάζε τις αποσκευές της. Ήταν κι η Νταντά μαζί της – μια λιγότερο φοβερή Νταντά τώρα, σχεδόν μια ανθρώπινη Νταντά.

«Ε, λοιπόν, να σου γίνει μάθημα αυτό, κορίτσι μου», είπε η Νταντά. «Δεν έχει σουρταφέρτα στο επόμενο σπίτι που θα πας».

Η Γουίνι ρουθούνισε κάτι μισόλογα – ότι δεν έγινε και κανένα μεγάλο κακό.

«Κι ούτε θα γινόταν και ποτέ, θέλω να ελπίζω, με μένα υπεύθυνη», είπε η Νταντά. «Πολλά προβλήματα προκύπτουν, θα έλεγα, απ’ τα κόκκινα μαλλιά. Οι κοκκινομάλλες είναι πάντα αλλοπαρμένες, έτσι έλεγε η αγαπητή μητέρα μου. Δε λέω ότι είσαι κακό κορίτσι. Αλλά αυτό που έκανες είναι άκομφο. Άκομφο – και δε θα πω τίποτ’ άλλο».

Κι όπως είχε συχνά παρατηρήσει ο Βέρνον ότι συνέβαινε μετά τη συγκεκριμένη φράση, είπε κι άλλα, και μάλιστα κάμποσα. Μα εκείνος έπαψε να ακούει, διότι στοχαζόταν τη λέξη «άκομφο». Το «κομψό», ήξερε, ήταν κάτι που έλεγες για ένα καπέλο. Πού κολλούσε εδώ το καπέλο;

«Τι θα πει “άκομφο”, Νταντά;» τη ρώτησε αργότερα μες στη μέρα.

Η Νταντά, με το στόμα της γεμάτο καρφίτσες, διότι έραβε ένα λινό κοστούμι για τον Βέρνον, αποκρίθηκε:

«Ανάρμοστο».

«Τι θα πει ανάρμοστο;»

«Ανάρμοστο είναι τα αγοράκια να κάνουν ανόητες ερωτήσεις», είπε η Νταντά, με την επιδεξιότητα της μακράς επαγγελματικής σταδιοδρομίας της.

Το ίδιο απόγευμα ο πατέρας του Βέρνον ήρθε στο παιδικό δωμάτιο. Είχε μια παράξενη, φευγαλέα έκφραση – δυστυχισμέ-

νη κι ανυπότακτη συγχρόνως. Μπρος στα γουρλωμένα, γεμάτα περιέργεια μάτια του Βέρνον, μόρφασε ανεπαίσθητα.

«Γεια σου, Βέρνον».

«Καλησπέρα, πατέρα».

«Θα πάω στο Λονδίνο. Σε χαιρετώ, μικρέ».

«Θα πάτε στο Λονδίνο επειδή φιλήσατε τη Γουίνι;» ρώτησε όλο περιέργεια ο Βέρνον.

Ο πατέρας του ξεστόμισε μια απ' αυτές τις λέξεις που ο Βέρνον ήξερε ότι δεν έπρεπε να ακούει κανονικά – πολλώ δε μάλλον να επαναλαμβάνει. Ήταν, όπως ήξερε, μια λέξη που οι μεγάλοι άντρες χρησιμοποιούσαν, αλλά τα αγοράκια ποτέ. Το γεγονός αυτό καθιστούσε τη λέξη τόσο συναρπαστική, ώστε ο Βέρνον συνήθιζε να αποκοιμιέται επαναλαμβάνοντάς τη νοερά, μαζί με μια άλλη απαγορευμένη λέξη. Τη λέξη «κορσέδες».

«Ποιος διάολος σ' το είπε αυτό;»

«Κανείς», είπε ο Βέρνον, αφού το σκέφτηκε προς στιγμήν.

«Και τότε πώς το έμαθες;»

«Δεν τη φιλήσατε δηλαδή;» ρώτησε ο Βέρνον.

Ο πατέρας του διέσχισε την κάμαρα χωρίς να του απαντήσει.

«Η Γουίνι με φιλάει καμιά φορά», σχολίασε ο Βέρνον. «Αλλά δε μου πολυαρέσει. Πρέπει να τη φιλάω κι εγώ μετά. Ο κηπουρός τη φιλάει πολύ. Αυτού φαίνεται να του αρέσει. Εγώ τα βρίσκω χαζά τα φιλιά. Θα μου άρεσε περισσότερο να φιλάω τη Γουίνι αν ήμουν μεγάλος, πατέρα;»

«Ναι», είπε εκείνος θαρρετά. «Έτσι νομίζω. Οι γιοι, ξέρεις, καμιά φορά όταν μεγαλώνουν μοιάζουν πολύ στους πατεράδες τους».

«Θα 'θελα να σας μοιάσω», είπε ο Βέρνον. «Είστε πολύ καλός αναβάτης. Το είπε κι ο Σαμ. Είπε ότι δεν υπάρχει αντάξιάς σας σ' ολάκερη τη χώρα, κι ότι δεν υπήρξε καλύτερος κριτής αλόγων από σας ποτέ». Ο Βέρνον ξεστόμισε βιαστικά τις τελευταίες λέξεις. «Θα προτιμούσα να μοιάσω σε σας παρά στη μητέρα. Όταν ιππεύει

η μητέρα, μετά του αλόγου του πονάει η ράχη. Έτσι είπε ο Σαμ».

Ακολούθησε άλλη μια παύση.

«Η μαμά έχει πονοκέφαλο και πλαγιάζει», πρόσθεσε ο Βέρνον.

«Ξέρω».

«Την αποχαιρετήσατε;»

«Όχι».

«Θα την αποχαιρετήσετε; Διότι πρέπει να βιαστείτε. Νομίζω ότι ακούω την άμαξα να πλησιάζει».

«Νομίζω ότι δεν προλαβαίνω».

Ο Βέρνον έγγεψε όλο κατανόηση.

«Καλό μού φαίνεται το σχέδιό σας. Δε μ' αρέσει να πρέπει να φιλάω κόσμο όταν κλαίει. Δε μου πολυαρέσει έτσι κι αλλιώς να με φιλάει η μαμά. Με σφίγγει πολύ και μου ψιθυρίζει στο αφτί. Νομίζω ότι σχεδόν θα προτιμούσα να φιλήσω τη Γουίνι. Εσείς ποια θα προτιμούσατε, πατέρα;»

Η αιφνίδια αναχώρηση του πατέρα του απ' την κάμαρα τον θορύβησε. Η Νταντά είχε μπει μια στιγμή πριν. Στάθηκε με σεβασμό στο πλάι για να αφήσει τον κύριό της να περάσει, κι ο Βέρνον είχε την αμυδρή υποψία ότι είχε κατορθώσει να φέρει τον πατέρα του σε δύσκολη θέση.

Η Κέιτι, η βοηθός καμαριέρας, ήρθε να αφήσει το τσάι. Ο Βέρνον έπαιζε με τα τουβλάκια του στη γωνία. Η παλιά, γαλήνια ατμόσφαιρα της παιδικής κάμαρας τον έζωσε και πάλι.

Μια ξαφνική διακοπή. Η μητέρα του στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας. Τα μάτια της ήταν πρησμένα απ' το κλάμα. Τα σκούπιζε μ' ένα μαντίλι. Στεκόταν εκεί, δραματικά, σχεδόν θεατρικά, δυστυχισμένη.

«Έφυγε», αναφώνησε. «Χωρίς να μου πει μια λέξη. Χωρίς μια λέξη. Αχ, γιόκα μου. Γιόκα μου».

Διέσχισε βιαστικά τον χώρο και πήρε τον Βέρνον στην αγκαλιά της. Ο πύργος, τουλάχιστον ένα τουβλάκι ψηλότερος απ' οποιοδήποτε είχε χτίσει στο παρελθόν, γκρεμίστηκε κι έγινε συντρίμμια. Η φωνή της μητέρας του, δυνατή και ταραγμένη, τρύπωσε στο αφτί του.

«Παιδί μου, γιε μου, ορκίσου μου ότι ποτέ δε θα με λησμονήσεις – ορκίσου μου, ορκίσου...»

Η Νταντά πλησίασε προς το μέρος τους.

«Ελάτε, κυρία, ελάτε τώρα, κυρία, μην κάνετε έτσι. Καλύτερα να πέσετε πάλι να πλαγιάσετε. Κι η Ίντιθ θα σας φέρει ένα ωραίο ζεστό τσαγάκι».

Ο τόνος της φωνής της ήταν αυταρχικός – αυστηρός.

Η μητέρα του εξακολουθούσε να κλαίει με αναφιλητά και να τον σφίγγει ολοένα. Ολόκληρο το σώμα του Βέρνον άρχισε να πετρώνει σε αντίσταση. Μπορούσε να το ανεχτεί λίγο ακόμα – ελάχιστα ακόμα – κι έπειτα θα έκανε ό,τι ήθελε η μαμά, αρκεί να τον άφηνε.

«Πρέπει να με αποζημιώσεις, Βέρνον, να με αποζημιώσεις για το μαρτύριο που μου προξένησε ο πατέρας σου. Ω θεέ μου, τι θα απογίνω;»

Κάπου στο βάθος του μυαλού του, ο Βέρνον συναισθανόταν την παρουσία της Κέιτι – σιωπηλή, εκστατική, να απολαμβάνει την όλη σκηνή.

«Ελάτε, κυρία», είπε η Νταντά. «Έτσι θα ταραξείτε το παιδί». Η αυταρχικότητα στη φωνή της ήταν τόσο έντονη αυτή τη φορά, που η μητέρα του Βέρνον υπέκυψε. Γέροντας αδύναμα στο μπράτσο της Νταντάς, την άφησε να την πάρει απ' την κάμαρα.

Η Νταντά επέστρεψε λίγο αργότερα, με το πρόσωπο αναποκοκκινισμένο.

«Ποπό», είπε η Κέιτι, «πώς έκανε έτσι; Υστερία κανονική – έτσι το λένε! Τι θέαμα, Θεούλη μου. Δεν πιστεύεις να κάνει κα-

μιά κουτουράδα, έτσι; Έχουμε κι αυτές τις σιχαμένες λιμνούλες στον κήπο. Ο κύριος είναι μεγάλη μάρκα – όχι ότι δεν έχει ανεχτεί πολλά με δαύτη. Μ' όλες αυτές τις σκηνές και τις νευρικές κρίσεις...»

«Αρκεί, νεαρά», είπε η Νταντά. «Μπορείς να συνεχίσεις τη δουλειά σου, και το να συζητά το κατώτερο υπηρετικό προσωπικό ζητήματα αυτού του είδους με τους ανωτέρους του είναι κάτι που δεν έχω δει να γίνεται ποτέ σε καλό σπίτι. Η μητέρα σου θα 'πρεπε να σε είχε εκπαιδεύσει καλύτερα».

Μ' ένα τίναγμα του κεφαλιού, η Κέιτι αποσύρθηκε. Η Νταντά έκανε τον γύρο του χαμηλού τραπεζιού, μετακινώντας φλιτζάνια και πιατάκια με απρόκλητη αγριότητα. Τα χείλη της σάλευσαν, καθώς μουρμούριζε μέσα απ' τα δόντια της.

«Να βάζει ιδέες στο μυαλό του παιδιού. Δεν το ανέχομαι...»

Όταν η δεσποινίς Γουέστμακοτ αγγίζει τον κόσμο της μουσικής, το βιβλίο της παίρνει ξαφνικά ζωή. Τα κεφάλαια όπου εμφανίζεται η Τζέιν λάμπουν τόσο, που φαίνεται να υπερβαίνουν το υπόλοιπο έργο μαζί.

NEW STATESMAN

Ο Βέρνον Ντέιρ είναι ένας ευαίσθητος και εξαιρετικός μουσικός, μια πραγματική ιδιοφυΐα. Όμως το τίμημα που πρέπει να πληρώσει για το ταλέντο του, τόσο ο ίδιος όσο και οι δύο γυναίκες στη ζωή του, είναι υψηλό. Η προστατευμένη παιδική του ηλικία, στο σπίτι που αγαπά, δεν τον έχει προετοιμάσει για τη σκληρή πραγματικότητα που αντιμετωπίζει ως ενήλικος. Και προκειμένου να γράψει το κορυφαίο αριστούργημα της ζωής του, πρέπει να πάρει μια κρίσιμη απόφαση χωρίς να έχει τον χρόνο να υπολογίσει τις συνέπειες.

Γνωστή για τα ευφυή αστυνομικά της, η Άγκαθα Κρίστι έγραψε επίσης και για εγκλήματα της καρδιάς, έξι γλυκόπικρα και βαθιά προσωπικά μυθιστορήματα, εξίσου συναρπαστικά και αξέχαστα με τα καλύτερα έργα της. Το ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟ ΘΗΡΙΟ είναι ένα από αυτά.

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6577-7

9 786180 165777

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 32306